

Ту поред нас – Бранка Блајојевић**ЗАРЕЗ, ТАЧКА И ВЕЛИКО СЛОВО**

Дим цигарете, лишен правца, плови,
ка чемерној рупи, кроз ваздушни лонац,
пјена на чаши слива се низ стакло,
минуте свемира и тишине броји.

Један за другим нестају кругови,
ломе свјетлину гасећи бјелину,
ишчезава пјена на замагљеном диму,
киша и снови, Сунце, киша и снови.

Суморно, сивом бојом саткано небо,
све ниже пада бродоломећи гране,
олујна ријека разнесена вјетром,
потпуно нечујно плетивом хрли.

РЕЗ

Једро ћелије,
вришти из свег гласа
не допире до уха,
не продире.
Зидови чврсти,
бетонских коцки
ни пукотине, ни огреботине,

раскорак дробе хладан.
Умире живот обгрљен трњем
дебелих врхова сјечива.
Вришти и даље,
само ћути и
пушта резу да цури,
јер луди.
Мостовима није милостиво,
данас.

СУНЦЕ УМЈЕСТО ШЛАГА

Свитање таласе чула сели у њедра,
радосно и нечујно плетиво штије,
жиле хрле ка љубавном чвору
који све тише и тише сијева.

Крој са иглама саплиће,
кроз паукову мрежу заврће,
тка вријеме непролазног платна,
нит кише, нит вјетра, нит зрна прашине.

Оловка води плес са муковима,
чистина кô слатка паприка,
прожета искром искона
јединог фењера.

Сунце умјесто шлага,
уз јутарњу кафу, све кости
у тијелу носи, у лет ка врховима
прстију окренутих, небеским крилима.

ХАРТИЈА БИЈЕЛА

Лако као перо оловка клизи,
на хартији бијелој нижу се ријечи,
једна за другом мирисно слажу,
пјесму о љубави и стихове о срећи.

Од уха до уха осмијех се пружа,
магија жива радост ми кружна.
Зар је могуће срећан на јави снити,
и живјети кроз додир танког папира,
и вољети, без обриса?

Кроз тијело се прожима осјећај Сунца,
што грије топлином простор око срца,
смисао лети са временом, које важно није,
и куца, и куца, непрестано куца.

Зар је могуће срећан на јави бити,
због хартије бијеле и оловке смјеле?
Зар је могуће снове о љубави живјети,
престати дисати и опет оживјети?

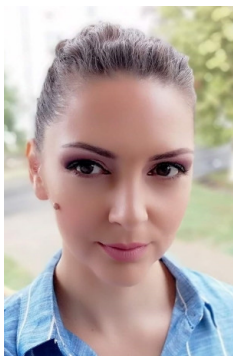
МЈЕСЕЧЕВ КРУГ

Зов зиме кроји моје име, јер
мјесечевог стиха дијете сам ја,
микроелеменат сваки у мени,
засвира фрулу кад угледа сјај.

Пјесма тишине стоји уз мене,
ритам јој даје најљепши звук,
ноћи су моје мирисне сјене,
оне трепере уз вјечити круг.

(Све)мир кроз вене лебди уз слух
несметано бројећи часова лет,
дубином рони кроз ћелијски мук,
и носи на длану свјетлосни дух.

О ПЕСНИКИЊИ

Бранка Благојевић, правница по занимању и песникиња у души, рођена 1985. године у малом поткозарском селу Горњи Подградци, гдје је завршила основну школу. У Градишци, где данас живи и ради, завршила је гимназију, а високо образовање је стекла на Правном факултету Универзитета у Бањалуци.

Пише од дјетињства, али како ју је живот одвео другим путевима, тек онедавно је стекла услове да се посвети књижевности. Тренутно је у припреми за објаву њена прва збирка поезије.

Песма *Теорија крвних жила* објављена је у зборнику *Истина о Србима* у октобру 2020. Године. На разним интернет порталима објављује поезију и прозу, а у петнаестом издању часописа *ПоезијаСрб* објављено је неколико одабраних песама.